

РЕШЕНИЕ № 147 ОТ 30.03.2010 Г. ПО Н. Д. № 52/2010 Г., Н. К., Ш Н. О. НА ВКС

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение в открито съдебно заседание на четвърти март две хиляди и десета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Саша Раданова

ЧЛЕНОВЕ: Борислав Ангелов

Павлина Панова

с участието на прокурора Петя Маринова и при секретаря Лилия Гаврилова, разгледа докладваното от съдията Борислав Ангелов наказателно дело № 52/2010 година.

Производството е образувано по жалбата на подсъдимия П. Г. К. против присъда № 255 от 26.11.2009 г. по внохд № 360/09 г. на Пловдивски апелативен съд.

Жалбата на подсъдимия К от адв. Е. е бланкетна с посочени касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 НПК. В съдебно заседание защитата поддържа жалбата, като представя и писмени бележки с развити доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила от въззивния съд при постановяване на присъдата, довели до неправилно приложение на закона, с искане за оправдаване на подсъдимия поради несъставомерност на деянието. Твърди се, че не е извършвал банкови сделки за които се иска разрешение от БНБ. Давал е заеми от собствени парични средства, за своя сметка и риск. Деянието на подсъдимия не може да се квалифицира като банково кредитиране, тъй като не попада в кръга на сделките, за които съгласно чл. 1, ал. 4 ЗБ (отм.) се изисква разрешение /лиценз/ на банка, или каквото и да било друго разрешение. Личното обезпечение не превръща едностранната сделка запис на заповед в договор за банков кредит. Описаните в обстоятелствената част на обвинителния акт сделки извършвани от подсъдимия не могат да се квалифицират като "банков кредит" по смисъла на чл. 430 ТЗ. От всичко това се прави извод, че кредитирането, което е извършвал подсъдимия на различни физически лица е несъставомерно по чл. 252 НК.

Представителят на Върховната касационна прокуратура дава становище за неоснователност на жалбата и оставяне на присъдата в сила.

ВКС на РБ, за да се произнесе взе предвид следното:

С присъда № 58 от 26.06.2008 г. по нхд № 331/2008 г., Пазарджишки окръжен съд е признал подсъдимия П. Г. К. за невиновен в това, че при условията на продължавано престъпление за периода 08.03.2001 г. до 15.08.2005 г. в гр. П., без съответно разрешение да е извършвал по занятие банкови сделки, за което се изисква разрешение от БНБ, като предоставил парични кредити на физически лица в размер на 12 750.00 лв. и от дейността си е получил значителни неправомерни доходи в размер на 102 998.00 лв., като е оправдан по обвинението по чл. 252, ал. 1, вр. с ал. 1, вр. с чл. 26 НК.

По протест на прокурора и сред отменително решение на ВКС е постановена нова присъда, предмет на разглеждане, с която посочената е отменена изцяло и подсъдимият П. Г. К. е признат за виновен в извършено престъпление по чл. 252, ал. 2, вр. с ал. 1 НК и на основание чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, за предоставяне без разрешение на кредити в размер на 35 400.00 лв. и получени значителни неправомерни доходи в размер на 49 160.00 лв. е осъден на една година лишаване от свобода, условно с изпитателен срок от три години. Признат е за невинен и оправдан, да е предоставял кредити до 112.750.00 лв., както и да е извършил деянието при

условията на продължавано престъпление.

Върховният касационен съд като обсъди доводите на страните и извърши проверка на решението в пределите на чл. 347, ал. 1 НПК намира, че жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Основното възражения в жалбата и писмените бележки на защитата е за несъставомерност на деянието извършено от подсъдимия поради това, че не е извършвал банкови сделки за които се изисква разрешение от БНБ. Давал е заеми на различни лица от собствени средства, без да е привличал чужди парични средства на влог или под друга форма и да ги предоставя публично като кредити, каквато е хипотезата на чл. 1, ал. 1 ЗБ (отм.).

В изпълнение на указанията дадени в отменителното решение на ВКС, след задълбочен и обективен анализ на годните доказателствени средства и в съответствие с правомощията си по чл. 316 НПК, въззивният съд е установил нови фактически положения. В мотивите на постановената нова присъда са изложени правните изводи, след оценката на доказателствата, както и съображенията по направените от защитата на подсъдимия възражения и доводи, срещу подадения протест.

Въззивната инстанция е направила заключенията си относно обстоятелствата, включени в предмета на доказване, при спазване на предписанията по чл. 14, ал. 1 НПК за обективност, всестранност и пълнота на изследването установено е, че в периода 2001-2005 г. подсъдимият К. в качеството си на физическо лице е раздавал парични кредити /заеми/ на изпаднали в затруднено финансово положение лица /категорично установени по делото 48 случая/. Обезпечаването на връщането на кредита, ставало с подписването на нотариално заверен запис на заповед от с. на кредитополучателя. Получателят на заема и поръчителят му се задължавали да върнат заема в отпуснатия размер, но с лихва уговорена предварително. Лихвата се внасяла на определено число от месеца, като при забава била в размер на 10%, капитализирала се и преминавала в главницата, като се внасяла и дължала вече 10% лихва върху така увеличената главница. От разпитаните свидетели и от заключението на СИЕ е безспорно установено, че за инкриминирания период подсъдимия е раздал заеми на обща стойност 35 400.00 лв., като кредитополучателите са върнали общо 81 400.00 лв. Реализираните доходи са в размер на 49 160.00 лв. Изяснено е и обстоятелството, че тези кредити не са улеснявали неговата основна или търговска дейност. Напротив извършването от обвиненото лице кредитиране е било източник да реализира доходи за издръжка. За осъществяване на тази дейност на трудов договор е назначил две служителки, които водили прашанията по раздадените кредити, като ги отразявали в тетрадки и тефтер, приложени като веществени доказателства по делото.

Възражението, че подсъдимият не е извършвал банкови сделки е било предмет на подробно обсъждане на л. 3-5 в мотивите на присъдата. В тази насока са изложени убедителни аргументи, в съответствие със закона, които напълно се споделят и от касационния състав и не се налага да бъдат повтаряни. При направения анализ и оценка на доказателствената съвкупност не са допуснати логически грешки. Същественото в случая е, че подсъдимият системно е заемал парични средства на широк кръг лица, срещу насрещна материална облага, насочена към обезпечаване на неговата издръжка, което по същество е банково кредитиране, поставено под разрешителен /лицензионен/ режим, което изискване не е спазил. Правилно установените фактически констатации, подкрепени изцяло от доказателствата по делото, са достатъчни да обосноват по един несъмнен начин наличието на обективните и субективни признаци на престъплението по чл. 252 НК за подсъдимия К.

При проверката не се констатира в хода на събирането, проверката и оценката на доказателствата да са нарушени процесуалните изисквания, а при установените факти материалният закон е приложен правилно.

Поради липса на други доводи в жалбата които да бъдат обсъждани и намерят отговор и след като при проверката на присъдата не се установи да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила от кръга на абсолютните, за които касационната инстанция следи

служебно, като правилна и законосъобразна следва да остане в сила.

По тези съображения и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК, Върховният касационен съд на РБ, в състав на III н. о.,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 255 от 26.11.2009 г. постановено по внохд № 360 по описа за 2009 г. на Пловдивски апелативен съд.

Решението е окончателно.